

вѣдь-тѣ на господарь-тѣ си былъ сѣднѣлъ до Прѣобразователь-тѣ, за да го варди да не бы да го грабнѣтъ или бѣжѣтъ непрѣятелитѣ му, като гледаль че не останѣла вече сила у бѣднѣй-тѣ монахѣ, рекль му, “Ако не ся чувствувашь силенѣ да повторишь думы-тѣ си, то стига каквото си казалъ.” Но Лутеръ, като си поотдѣхнѣлъ за минутѣ, захванѣлъ пакѣ, и повторилъ съ неумаленѣ силѣ рѣчь-тѣ си по Латинскы.

“Електоръ-тѣ останѣ доста задоволенѣ отъ това”, казалъ отпослѣ Прѣобразователь-тѣ, когато разказвалъ за станѣло-то въ Діетѣ-тѣ.

Щомъ Лутеръ свършилъ, Трирскѣй-тѣ Канцлеръ, отъ странѣ на Діетѣ-тѣ, казалъ гнѣвно : —

“Ты не отговори нищо на запытваніе-то, което ти ся отпрати. Ты не трѣбва да оспорявашъ рѣшенія-та на Съборы-тѣ : отъ тебе ся изисква да отговоришь чисто и просто, — Ще ся отречешъ ли, или не, отъ писанія-та си?” Лутеръ тогазь отговорилъ безъ двоумѣніе: “Понеже Ваше Свѣтлѣйше Величество и Ваши Могущества искате да ви дамъ простѣ, ясенѣ, и прямъ отговоръ, азъ ще ви дамъ; и отговоръ-тѣ ми е този : — Азъ не можъ да подчинѣмъ вѣрѣ-тѣ си нито на Папѣ-тѣ ни-